

ναία αντίστασι.

«Αμα ή Πάνθηα έμαθε την άναπαύσθητη αυτή συμφορά, έπήγε με την άρμαμάξή της στο πεδίον της μάχης, έπήρε το νεκρό, και κλαιόντας τον έφερε κοντά στον Παγκράτο κοιταμό, όπου διάταξε να έτοιμάσουν τά της κηδείας. Αύτη έκάθησε κατάχαμα, έβαλε την κεφαλή του άντρός της στα γόνατά της, και θρηνηλογώντας την έσούλιζε. Ο Κύρος, μόλις έμαθε το θάνατο του Άβραδάτι και την έλευσινή κατάστασι της Πάνθηας, κατεσπαράχη, πήδησε άμέσως στο άλογο του, πήρε μαζί του χίλιους ίππους, κ' έτρεξε έπί τόπου. Διέταξε δύο άξιωματικούς να φέρουν τα κατάλληλα στολισματα για το νεκρό Βασιλέα και κτήνη πολλά για να σπαυθούν προς τιμήν του...»

«Αμα ο Κύρος είδε την Πάνθηα να κάθεται χάρμου με το νεκρό στο γόνατά της, έδάκρυσε για το δυστύχημα, ξεπέταξε, γονάτισε και είπε !

— Άλλοίμονο δ άνδρεια και πιστή ψυχή !... Μας άφησες λοιπόν και έφυγες !... Κ' έπιασε το θεϊ ή χέρι του νεκρού, άλλα του το ήταν κομμένο από Αιγυπτιακό σπαθί και άποχοριστηκε από το σώμα. Ο Κύρος λυπήθηκε περισσότερο. Η Πάνθηα έπήρε το κομμένο χέρι, το έφίλησε, το προσήμοσε πάνω στο σώμα, και κλαιόντας είπε στον Κύρο : «Και τ' άλλα μέλη του στην ίδια κατάστασι είνε άλλα ποιά ή ανάγκη να τά ίδή; Ξέρω ότι δα' αυτά τά έπαθε για την άγάπη μου και για να σου δείξη την έγνωμοσύνη του. Έγώ δέ ή άνόητη είμαι πού τον παρεκίνησα να φερθή τόσο γενναία, άλλα και τόσο άπεροσέκτα. Και άλλοίμονο μου, Βασιληά ! τρισαλλοίμονο μου ; Ίδου τώρα πού τον έχω έδώ, νεκρό και κομματιασμένο !...»

Ο Κύρος, άφου έμινε πολλή ώρα σιωπηλός, δακρυσώντας, τέλος είπε :

— Βασιλίσσα, ο σύζυγός σου έλαβε το τέλος πού άρμόζει στους γενναίους και τιμίους ήγέμονες λαών ! Θά ταφή με βασιλικές τιμές και θά του ύψωση μνημείο μεγαλοπρεπές ! Θυσίες και άγώνες θά γίνουν προς τιμήν του !... Και συ δέν θά μείνεις έρημη και άπροστατευτή... Συνοδευομένη άπ' όσα πλουτή άρμόζουν στην άξια σου και στην άρετή σου, θά πάς όπου θέλεις. Άλλήσως μου λοιπόν πού θέλεις να πάς, για να έτοιμάσω τά δόντα !...»

Η Πάνθηα άπήνησε έτσι :

— Θεορά σ' εύχαριστώ, γενναίε Βασιληά. Αύριο, θά μάθης σε ποιά μέρο; έπιθυμώ να πάω !...

Μόλις έφυγε ο Κύρος, ή Πάνθηα διέταξε τις δούλες της ν' άποσπασθούν για να μοιρολογήσουν αυτή μόνη όσο θέλει τον άντρα της, και άμα έφυγαν οι δούλες, είπε στη γριά τροφού της : «—Όταν πεθάνω, να με σκεπάς με το ίδιο σκέπασμα με το όποιον είνε σκαπασμένο ο Άβραδάτης. Η τροφός παρακαλούσε την κυρία της να μήν κάνει ένα τέτοιο πράμα, έπειδή όμως δέν τό κατάρθεσε, άλλα μάλλον την στενοχωρούσε, ή δυστυχισμένη γριά έκουβιτάριστηκε σε μία γυναίκα και κλαιόντας έσκέπασε το κεφάλι της να μήν ιδή τί φοικιά τραγηδιά πού θά γινόταν.

Παραμένει μεσάνυχτα... Τρεις εύνοχοι πιστοί, άλλοτε σωματοφύλακες του Άβραδάτι, άγχιεννοούν'έξω από τί σκηνή της Βασιλίσσας... Νεκρική ήσυχία...

Η Πάνθηα παίρνει ένα άκονσμένο άκινάχι—ένα πλατύ και κοντό σπαθί—και τό μήτηξ στα στήθη της. Σηριάζει το κεφάλι της στο στήθος του Άβραδάτι και πεθαίνει... Η γριά, μοιρολογώντας σηκώνεται και σκεπάει τους δύο νεκρούς, όπως ήταν διαταγμένη...

Τό πρωί, οι τρεις εύνοχοι τραβούν καθέναν τον άκινάχι του και σπαράνται, όπου ή Πάνθηα τους είχε προστάξει να σταθούν !...

Μόλις ο Κύρος έμαθε την τραγωδία έτρεξε έπί τόπου. Φοίκη και κατάπληξις και θαυμασμός κατέλαβε την ψυχή του ! Διέταξε να ένταφισθή μεγαλοπρεπώς το άγαπημένο βασιλικό ζεύγος, κ' έχτισε μεγαλοπρεπώς το μνήμη τους. Κοντά το βασιλικό μνημείο έστησε τρεις στήλες, έπάνω στις όποιες διέταξε κ' έγγραφαν τά όνόματα των τριών πιστών σωματοφυλάκων.

ΤΟ ΒΑΨΙΜΟ ΕΙΝΕ...

...ΕΥΓΕΝΕΙΑ ΚΑΙ ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ !...

Νά και κάτι πού δέν θά τό περιμένετε βέβαια. Βρέθηκε λοιπόν τελευταία κ' ένας θεομάχος προμάχος του γυναικείου βαψίματος, ένας άνδρας πού τό άνέχεται καί... κακολογεί μάλιστα έκείνες πού δέν βάφονται !

Ο πρωτότυπος αυτός θιασώτης του γυναικείου βαψίματος είνε ένας από τους καλύτες συγχρόνους Γάλλους συγγραφείς, ο Γεώργιος Ντελαμόρη. Στο τελευταίο του έργο «Κλέριες της ψυχής», ύπερασσίζεται το βάψιμο, τό όποιον, κατά τή γνώμη του, είνε πράξις εύγενής και... δείγμα άκρας ειλικρινείας !

Ο συγγραφέας β-βαίνει άκόμη πώς άνάμεσα σε δύο γυναίκες, μανής πού βάφεται και μανής πού μείνει όπισ; την έκανε ή φύσις, πού ειλικρινής είνε έκείνη πού βάφεται... γιατί φαίνεται σάν να λέπ; —Διορθώνω την φράση !...

Ο Γάλλος συγγραφέας βάει όλα αυτά τά λόγια στο στόμα του ήρωος του βιβλίου του, ο όποιος είνε πολύ νέος.

Μιά Παρισινή έφημερίς, όμως, ειρωνευομένη δέξαι αυτές τις παλαύρες γράφει : «Έντυχώς δ ήρωας είνε πολύ νέος και... θά του παράσση».

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΦΕΪΝΤΩ

Ο πλουτισμός και ο Ποινικός Κώδις.Τό σκυλλάκι του ΦεΪν-τώ. Πού βάζουν ζύλινα κεφάλια σκυλλιών. Ο γέρος φιλέργυρος.Τό χέρι πού έμπνινε,άλλα δέν'έβγαίνει από τήν τσέπη. Η σουμπρέττα πού μιλούσε άσχημα, κλπ.

Ο ΦεΪντώ συνάντησε μία μέρα, μέσα σ' ένα βιβλιοπωλείο ένα φίλο του χρηματιστή, ο όποιος προσπαθούσε να πλουτίση μ' ανήθικα μέσα, τή στιγμή άκριβώς πού τομαζύοναν ν' αγοράση ένα βιβλίο με τόν τίτλο : «Πώς γίνεται κανείς πλούσιος». Ο ΦεΪντώ τότε, σκύβοντας στ' ατύ του, τό είπε :

—Σε συμβουλεύω ν'αγοράσης συγχρόνως και τόν...Ποινικόκώδικα.

Ο ΦεΪντώ άγαπούσε ύπερβολικά τά ζώα. Κάποτε περνώντας έξω από ένα μαγαζί, είδε ένα σκυλλάκι θαυμασίας όράτος. Χωρίς να χάση καιρό, μπήκε μέσα στο μαγαζί, άγόρασε τό σκυλλάκι άντι 1500 φράγκων, τά όποια του ζήτησεν ο πρόην κύριός του, και τό πήρε μαζί του.

Τήν έπομένη, ένας άδέσμος σωφέρ έκοψε με τ' αυτοκίνητό του τό ένα πόδι του σκυλλίου. Ο ΦεΪντώ έσπευσε να μεταφέρη τόν μικρό τραυματία στο νοσοκομείο των ζώων, όπου και του άντικατέστρασαν τό κομμένο πόδι του με άλλο, ξύλινο.

Τό σκυλλάκι έν τούτους δέν έννοούσε να βάλη μυαλό. Σε λίγον καιρό, περπατώντας άπόροσχητα έφερε πάνω σ' ένα άλλο ταξί, τό όποιο και τό διεμέλισε οκτρά !

—Τού έκοψε τό κεφάλι...διηγείται ο άσπρόστρο ο ίδιος ο ΦεΪντώ.Πήγα και ρώτησα παντού, άλλα με πληροφορήσαν πως ζύλινα σκυλλίσια κεφάλια δέν βάζουν παρά μόνο...ένας λαβές των όμπρελών !...

Ένας γέρος έμπορος, φίλος του ΦεΪντώ, μολονό ήταν τρομερά φιλέργυρος, όχι μόνον δέν έννοούσε να παραδεχθή τό έλάττωμά του αυτό, άλλα έπέμενε σώνει και καλά ότι ήταν εξαιρετικά σπάταλος.

—Όταν, στο δρόμο, με πλησίση κανέναν ζητιάνο, έλαγς μία μέρα στους φίλους του, για να μου ζητήση έλεημοσύνη, του δίνα άμέσως όσα χρήματα έχω έπάνω μου...Δε με είδεις, έσύ, ΦεΪντώ, χίλιες φορές, να βάζω τό χέρι στην τσέπη μου ;...

—Πράγματι, άπήνησεν ο ΦεΪντώ. Δέ σε είδα όμως ποτέ να...το βγάλης κατόνιν !...

Ο ΦεΪντώ παρακαλούσους ένα βράδυ, μαζί με μερικούς φίλους του, την παράστασι μιας όπερέτας σ' ένα από τά κεντρικότερα θέατρα του Παρισίου.

Η πρωταγωνίστρια είχε γλυκυτάτη φωνή, είχε όμως και τό έλάττωμα να προσφέρη τόσο άσχημα τά λόγια της, όστις ήσαν άδύνατο να βγάλη κανείς νόημα άπό,τι έλαγς.

Όταν τελείωσε μία ρομάντσα της, άπ' τήν όποιαν, ο ΦεΪντώ δέν είχε κατορθώσει νάκούσι ούτε μία λέξη, ο διάσημος κομωδιογράφος γυρίζοντας προς τους φίλους του, τούς είπε :

—Ίδου μία γυναίκα στην όποιαν θά μπορούσες κανείς να έμπιστευθή τό μεγαλύτερο του μυσικού, με τήν βεβαιότητα ότι... κανείς ποτέ δέν θα τάκούση άπ' τό στόμα της !...

Ο ΦεΪντώ έκανε κάποτε κόρτε σε μία κυρία, ή όποια όμως του έφέρετο πολύ σκληρά.

Άφου, λοιπόν, είδς κ' άποείθε, ο συγγραφέας μας τής είπε μία μέρα :

—Δέν πιστεύω να έληθονήσασε τά λόγια πού μου είπατε χθές..

—Και τί σάς είπα ; τόν έρώτησε αυτή με άπορία :

—Μου είπατε : «—Έννοώ να τελειώσουν όλα μεταξύ μας !»...

—Καλά, και ήρριχαιτε καμιά παρηγοριά στα λόγια μου αυτά ;... τού είπε ή σκληρόκαρδη, χαμογελώντας.

—Φυσικά ! είνε αδύνατον, έσκαφέθηκα, να τελειώση κάτι πού... δέν έχει άρχισι καν άκόμη !... Άρα, για να μου ζητάτε να λήξη ή περιπέτεια μας, θά πη ότι πρέπει... ν' άρχισι προηγουμένως !...

—Άλλ' είμαι τίμα γυναίκα, κύριε !...

—Μά γι' αυτό άκριβώς σάς κάνω κόρτε !... Διαφορετικά, δέν θά ύπήρχε λόγος να κοπιώσω μαζί σας !...

ΠΑΡΑΚΑΛΕΙΤΑΙ Ο ΕΥΡΩΝ

Στις έφημερίδες βλέπουμε να δημοσιεύονται συχνά, άγγελίες για διάφορα άπαλοσθέντα άντικείμενα. Δι' ούτών παρακαλείται δ εφεών να φέρη τό άντικείμενο στην δδ... και εφ'εθμό...και άμειφθήσεται γυναιώς». Έννοείται όμως ότι οι έδόντες θεοφρόν ός καλύτερη και άσφαλότερη άπ' όλες τις άμοιβές να κερτίσουν τό ίδιο τό εθρημά τους. Γι'αυτό σπανιότατα βρίσκει κανείς ένα πράγμα τό όποιο έχει χάσει. Η πιο πρωτοτυπη όμως και πιο θελαστική άπ' όλες τις άγγελίες αυτού του είδους, δημοσιεύτηκε πρόσ καιρούς σε μία έφημερίδα της Στουγγάρτης, ουνεταγμένη ως έξης : «Απολοσθή δεξίό γάντι από δέμα δορκάδος. Ο εφεών παρακαλείται να έλθη εις την ύπ' άριθμ...δδδ...οίλιαν μου διά να λάβη ός άμοιβήν και τό άλλο γάντι και έτσι να μπορέση να χρησιμοποιήση τό εθρημά του.»